

Portakal Kabuğu Rengi

– Gülen Düş · 12 Ekim 2024

Yakası tıngır mıngır sallanan hayatın; puslu ceketinin cebine iliştirilmiş, portakal kabuğu renginde bir zarf ve de kadının adının olmadığı çalاکalem bir fotoğraf... Mucizeyse nefes almak, baharlar varken yaşanılacak, portakal kabuğu renginde her taraf! Bunun adı boğulmaktan hallice şans eseri yaşamak!

Neden portakal kabuğu rengi diye sorguladığınızı duyar gibiyim, çünkü yitirilen her kadının ardından kalan izler; kan kırmızısına boyanamayacak kadar yaşanılışıydı, siyah vicdanlara kurban edilemeyecek kadar canlıydı, güvenin renginde parçalanıp kayıplara karıştırılmayacak kadar bembeyazdı. Ve de her ne kadar yokmuş gibi davranılsa da kadını yaşatacak olan yegâne şey yine ne acıdır ki sistem/sizliğin çöküşündeki adalet kırıntılarına yaslanmaktı. Her yaslanış ölüm fermanına yaklaşımın en garipçe yasasıydı. Göstermece, düzmece, süzdürülmece, derinlemesine bir bilmece... Terk edilmiş sabahların gecelerine mahkûm bırakılmış “kadınlarımız” sözde hukuk denilen fakat hukuksuzlukların baş köşesinde...

Söndürülen, soldurulan, üzerine acılar kondurulan bir avuç toprakta; güller, papatyalar... Öylece, sahihsizce, insafsızca, vasıfsızca dolup taşan; kadının laik, demokratik sömürdüğü (!) şuuruzluğun, adaletsizliğin sonucunda açılan mezarlıklar... Toprak altında sonsuzluğa gömülen portakal kabuğu rengiyle kaplanan çığlık çığlığa susturulmuşluklar...

Kadınlar diyorum hâkim bey kadınlar! Umursanmayan, yok sayılan; evinde, sokakta, adının

değersizleştirildiği her alanda bencilce, merhametsizce katledilen kadınlar... Bildiniz mi hani yeri geldiğinde anne, yeri geldiğinde eş, yeri geldiğinde ailenin mihenk taşı, yeri geldiğinde toplumun körpecik filizlenmeyi bekleyen evladı... Ne acıdır ki canilerce hiçe sayılan, her gün daha da fazla vahşiliklerle yok edilen umutsuzluğun uçamayan kanadı...

“Ben buradayım, ben varım” diye haykıran; görün, duyun, bizi yaşatın diye hep parçalara ayrılan kadınların feryadı... İşte bu tam olarak portakal kabuğu renginin en dayanılmaz, en acınası, en yakıcı her bir 'ân'a yayılmış kan kokusu karışımının tarifsiz adı!..

Ümitler... Keşke gümbür gümbür inseydin yağmur,
Keşke kollarınla sarsaydın bulut,
Artık yüreğimde kalmadı umut...
Gözlerinde söndü yanan ışıklar,
Acılar çıldırmış, uzar çığlıklar.
Pencereden düşüyor bir bir umutlar...
Anaların yüreği ateşten bir top,
Kısılmış sesleri sanmayın suskun.

Şimdi yüreklerde binlerce yangın,
Şimdi gönüller hep kedere dargın...
Kalemim kül oldu, dökülüyor is,
Gözlere doluyor acıdan bir sis...
Hangi merhem dindirir bu sancıyı?
Ne ile saralım bunca yarayı?
Defterim yanıyor, sözler ateşten,
Kalemim ateşten, yürek ateşten... (Alıntı)

BÜŞRA DALGIÇ